

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 19.

Den 1. Juli 1866.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Marsconferencen i Store Saltsøstod,

begyndende den 6te April. 1866.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 278.)

Det er vor Pligt at prædike Livets og Saliggjorelsens Evangelium for vore Medmennesker og at døbe dem for at bringe dem ind i Guds Rige, og dette ville vi gjøre uagtet vore Fjenders Trusler og Had. Gud vil opgive de Retfærdige, men det vil slaae feil for de Ugudelige at kunne fremture i deres Ondskab. Vi ville lade Verden vide, at Joseph Smith var en Guds Mand — en Herrens Prophet, medens han var her i Verden, og at han fremdeles er en Guds Mand og den Allerhøiestes Prophet. Det hellige Præstedomme blev overgivet til ham, og han overgav det igjen til Andre, og vi have storligen frydet os fornedelest samme. I ere mine Vidner til, at dette er Sandhed. Denne Forsamling veed, enten „Mormonismen“ er sand eller falsk. De Hellige have denne Kundskab, ikke blot fordi noget Menneſte har sagt det, men fornedelest Guds Kraft og den Herre Jesu Christi Aabenbaringer.

Vi have endnu Tilværelse som et Folk; vi ere endnu ilibe og trives. Man har bestandig sagt os, at vi ikke skulde leve, men vi leve dog alligevel. Da Broder Kimball og jeg bleve døbte, gav man „Mormonismen“ sex Maaneder at leve i, men den overlevede dog dette Tidrum, udsprede sig, voksede og trivedes. Man har givet os een, to og sex Maaneder, eet og to Aar osv. til at see „Mormonismens“ Tilintetgjorelse, men endnu vokser og blomstrer den. Der er bleven sagt i denne Stad: „Inden to Maaneder vil Eders Leder, Brigham Young, være i vore Hænder.“ De to Maaneder gif hen. Da sagde man, at inden tre Maaneder vilde „Erkebrageren“ vissefeligens falde i deres Hænder, blive kastet i Fængsel og straffet for sine Forbrydelser.

Dette Tidrum svandt ogsaa hen, men Brigham lever endnu, og fornedelest Herrens Betsignelse haaber han endnu at leve, og dette Folk vil leve og udsprede

fig til alle Kanter, arve Dalene mellem disse Bjerge og derpaa gaae videre for at indtage andre Dale, og inden kort Tid vilde de komme til at behøve endnu mere Plads, og saaledes vil Zion blive udbredt alle vegne. Gud vor himmelske Fader vil styre og lede Alt saaledes, at de Ugudeliges Foretagender vilde tjene til at fremme hans Hensigter, og naar Sandhedens Fjender ere blevne udryddede og Jorden renset fra dens Fordærvelse, vil Zion endnu mere udsprede sig og tilsidst opfylde hele Jorden. Vi behøve ikke at frygte, og ei heller ere vi ængstelige. Jeg har aldrig frygtet for noget Andet, end at det Folk, som kaldes Sidste-Dages Hellige, jeg, mine Brødre Apostlerne, mine Søstre og deres Børn samt hele Troens Huusholdning ikke skulde leve saa noagtigen efter vor Religion, som vi skulde og burde; kun denne Frygt har hvilet paa mit Sind.

Dersom jeg skulde tale længere, vilde jeg prædike Livets og Saliggjorelsens Evangelium for Eder for at søge at lede de Hellige fremad og til deres Veiledning og Trøst. Jeg vilde opmuntre dem til at stride mod Synden, saa at de tilsidst kunde vinde Seier over den hos sig selv, i deres Hjem, hos deres Omgivelser, i vort Land og endelig over hele Jorden, paa det at Guds Rige maatte udbrede sig vidt og bredt, de adspredte Levninger af Israels indsamles, indtil vi see Føderne samle sig hjem til Palæstina for at vente paa deres Herres og Mesters Komme, — ham, som de saa længe have seet efter — indtil Retfærdighed strider fremad som Morgentlyset og spreder sin velgjørende Indflydelse over hele Jorden, medens alle Menneſter skulde anerkjende hans Herredømme, hvis Ret det er at regjere.

Jeg er tilfreds med det Lidet, jeg har talet. Maa Gud velsigne Eder, og jeg velsigner Eder i den Herres Jesu Christi Navn. Amen.

Sang af Tabernaklets Chor, og Bøn af Ældste Geo. A. Smith

Al. 2 Eftermiddag.

Sang af Tabernaklets Chor; Bøn af Ældste George D. Cannon, og derpaa atter Sang af Tabernaklets Chor.

Ældste David B. Kimball, som netop var kommen tilbage fra Europa, gav en fortsatet Beretning om sit Arbejde, medens han havde været fraværende. Han bar Vidnesbyrd om, at Gud havde tilkjendegivet sin Magt ved at besvare hans Bønner, og talte om Bærlets Fremadstriden i Europa under Præs. B. Young juniors Bestyrelse. Paa Hjemveien havde han besøgt Nauvoo og truffet Nogle af Profeten Josepfs Familie. Nogle Bygninger stode endnu, ligesom dengang de Hellige bleve tvungne til at forlade dem, men der, hvor Templet havde staaet, havde man anlagt en Viingård. Han udtrykte sin Glæde over at vende hjem igjen og bar Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk.

Ældste Charles S. Kimball, som var ankommen i Selskab med sin Broder David, afgav ligeledes Beretning om sin Mission og sagde, at de Velsignelser, der vare blevne udtalte paa hans Hoved af Guds Tjenere, inden han forlod denue Stad for at gaae til Europa, vare suldkommen gaaede i Opsyldelse. Han talte om Guds Kraft, hvilken han havde erfaret i den Tid, han havde været fraværende; han bar ligeledes Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet.

Sang af Choret fra American Fork.

Præsident D. H. Wells udtrykte sin Glæde over at see unge Menneſter, som vare fødte i Kirken, gaae frem i Guds Kraft og udføre noget Godt iblandt Nationerne. Han talte om Betingelserne for ethvert Regjeringsystem, idet han paa-

viste, at vi først maae lære at styre og beherske os selv, inden vi kunne blive istand til at regjere Andre. Han hentydede til dette Værks Fremvæxt og om den Magt og de Velsignelser, der følger af Enighed i Tænke- og Handlemaade. Idet han henpegede til den Mangel paa Bequemmelighed, der var i Tabernaklet for den tilstedeværende store Forsamling, talte han om Nødvendigheden af at faae det nye Tabernakel færdigt inden næste Conference, og sagde, at man kunde anmode Biskopperne om at staae Tømmere og andre Arbeidere til at fuldføre Bygningen, og hvis der blev gjort en saadan Opfordring, haabede han, at den vilde blive efterkommet med Beredvillighed og Glæde.

Ældste Heber J. Richards, der var ankommen i Selskab med D. F. og C. S. Kimball, udtrykte sin Taknemmelighed over at være kommen tilbage fra sin Mission. Han var glad for det Gode, han havde gjort i den Tid, han havde været borte, og han satte Pris paa den Kundskab og Erfaring, som han havde erhvervet sig.

Præsident H. C. Kimball talte ligesom Præsident Wells om Vigtigheden af at faae det nye Tabernakel færdigt til næste Conference. Ved at gjere dette vilde vi behage Gud og hans hellige Engle, som omgive os for at beskytte os. Han hentydede til de Missionærer, der netop vare komne tilbage og sagde, at dersom noget Menneske vil bestræbe sig for at leve i Retfærdighed for Herren, vil han bestandig voxe i Guds Kraft. Han velsignede de Hellige og Præstedømmet i Israels Guds Navn — tilligemed Alle, som arbeide for at fremme Zions Velfærd.

Følgende Tillæg af Navne paa Ældste, der vare valgte til at gaae paa Mission, bleve oplæste og eenstemmig voterede for, nemlig:

Isaac Aldredge fra Lehi, James Smith fra Provo, Joseph Lawson fra Ogden, Theren H. Spencer fra Store Saltføstod, Richard Benson fra Parowan, Edward A. Noble og Edgar Dalrymple fra Bountiful i Davis County.

Sang af Tabernaklets Chor.

Til at mede Emigranterne raadede Præsident Young Biskopperne at vælge saadanne Mænd, som ere gode baade i Tale og Opførsel, og hvilke vilde være som Fædre for de Hellige, venlige og kjærlige imod dem og gode mod deres Dyr.

Konferencen sluttedes til Kl. 10 den 6te October forstkommende, og inden den Tid haabede man, at det nye Tabernakel vilde være saavidt færdigt, at Konferencen kunde samles i samme.

Præsident B. Young udtalte derpaa følgende Velsignelse:

Jeg velsigner mine Brødre Apostlerne i den Herre Jesu Christi af Nazareth's Navn. Jeg velsigner Overpræsterne, de Halvfjerds og de Ældste, og beder, at Gud vor himmelske Fader maa udgyde Himmelen og Jordens rigeste Velsignelser over dem, — at han maa velsigne dem med Jordens Goder, Guds Riges Hemmeligheder og de høiere Verdenes Herlighed, med Visdom, Kundskab og Forstand. Jeg velsigner iligemaade Biskopperne og det mindre Præstedømme med de samme Velsignelser, ligeledes denne Forsamling, alle de Sidste-Dages Hellige og enhver oprigtig Sjæl paa hele Jordens Overflade. Jeg velsigner Eder som Fædre, Modre, Børn og som Brødre og Søstre; jeg velsigner vore Musikanter tilligemed vore Brødre og Søstre, der ere komne langveis fra for at glæde os med deres Sang, og iligemaade velsigner jeg vort Sangchor i denne Stad og Enhver i denne Forsamling, vore Venner, vore Brødre og Søstre, vore Huse, Læder, Marker, Flokke og Hjørde tilligemed Alt, hvad der

tilhører os. Jeg føler mig tilskyndet til at velsigne Bjergene, Dalene og Josephs Land, Zion, og beder, at Guds Fred maatte hvile over de Sidste-Dages Hellige og Alle, som onste Godt over Zion. Modtager Herrens Velsignelse. I, mine Brødre og Søstre, og gaaer med Fred til Eders Hjem. Værer trofaste i Eders Pagter og hellige Kald, mod hverandre indbyrdes, mod Gud og vort Land, paadet vi kunne være værdige til at nyde Frugterne af et frit Lands Institutioner og alle de Velsignelser, som Herren maatte tildele os. Maa Herren velsigne Eder, ligesom jeg velsigner Eder i den Herres Jesu Christi Navn. Amen.

Kl. 7 Aften.

En Forsamling for Præstedømmet, hvilken var bestemt til Kl. 7, var saaa talrigt besøgt, at Tabernaklet var oversfyldt.

Efter Sang og Bøn talte Biskop Edward Hunter om de opmuntrende Rapporter, som vare afgivne af de forskjellige Biskopper i Territoriet. Han raadede dem, deres Raadgivere og Lærerne til at søge den Hellig-Aands Veiledning, saa at de

kunne afgjøre enhver Sag, der bliver bragt for dem, i Nærfærdighed.

Ældste Geo. A. Smith talte atter til Gunst for „Ungdommens Lærer“ og anbefalede den indstændigen. Han hentydede til den Tour, han nylig havde gjort til Syden og paapegede Nødvendigheden af at understøtte de sydligste Settlementer der; ligeledes talte han til Gunst for Dpretelsen af en Telegraphlinie.

Ældste Crastus Snow stadfæstede Br. Smiths Bemærkninger og talte om Gavnligheden af at begynde at benytte Coleradoskoden til Transport af Varer fra Californien.

Præsident D. H. Wells opmuntrede de Hellige til saavidt muligt selv at frembringe og forfærdige, hvad de behøve og følge de Raad, som Præsident Young gav i October-Conferencen.

Ældste D. Hyde gjorde nogle Bemærkninger og raadede de Brødre, som maatte komme til at drage sydpaa, til at forsyne sig med Vaaben, saa at de kunde være beredte til at forsvare sig mod Indianerne.

Forsamlingen sluttedes med Bøn.

Nogle bestemte Kjendsgjerninger angaaende det døde Hav.

(Fra „the Jewish Chronicle.“)

De Undersøgelser, som ere foretagne med Hensyn til det døde Hav, vise, hvor stor Interesse dets hemmelighedsfulde Kyster have vakt hos aandrige Reisende fra alle Lande og i enhver svunden Tidsalder.

Det har stedse været Hovedformaale for deres Undersøgelser at forvise sig om

den eiendommelige Bestaaffenhed af denne Søes Vand og Kyster, saaledes som de i Virkeligheden ere. Idet de have gjort dette med Tilfidsfattelse af alle Fordomme og uden at troe paa gamle Legender, overtroiske Munkes Overdrivelser eller lettroende Pilegrimes Beretninger, og have

ladet Resultatet af deres Forsninger komme til Almeenhedens Kundskab, have de sat Bibelgrundstøtten istand til at see om disse Egnes mærkelige Naturforhold ere overensstemmende med de historiske Beretninger, der med Hensyn til disse Phænomener ere opbevarede i første Mose Bog, eller ikke.

Det bliver nu vor Pligt at samle de uomtvistelige Kjendsgjerninger, som ere grundede paa flere aandrige og troværdige Jagttageres forenede Vidnesbyrd, hvorved de Gamles Begreber om disse engang utilgængelige og endnu golde og øde Egne enten maae blive forkastede som uantagelige, eller bekræftede som grundede paa Virkelighed.

Saalænge det døde Hav kun blev betragtet i Fraastand og var saa at sige indhyllet i et uigjennemtrængeligt Mørke, blev Alt, som henhørte til samme, overdrevet og fremstillet i et forkeert Lys.

Endskjøndt Josephus havde anslaaet Søens Længde til to og halvfjerdsindstyve og Bredden til atten engelske Mile, have dog nogle Rejsende angivet dens Længde til 120 og dens Brede til halvfjerdsindstyve Mile. Dr. Zahn siger, at den er syv og tredindstyve Mile fra Nord mod Syd og paa det Bredeste sytten Mile fra Vest til Øst. Dr. Robinson, der gjorde sig megen Umage for at forviise sig om dens virkelige Storrelse, siger, at den er omtrent halvtredindstyve Mile lang og ti a tolv Mile bred, medens det kongelige geographiske Selskab angiver dens omtrentlige Storrelse til syrgetyve Mile lang og ti bred. De Beretninger, som de Gamle give om Vandets Egenstaber, er neppe nogen Overdrivelse. Endskjøndt det, som Solisse udtrykker sig, har en „pragfuld Gjennemigtighed,“ saa bestaaer det dog af en hemmelighedsfuld Sammenblanding, der giver det en modbydelig Smag og gjør dets Uddunstninger giftige.

Vi ville gjengive M. de Saulcys Beskrivelse angaaende dets Smag:

„Paa dette Sted har man en ypperlig Leilighed til at smage paa Vandet i det døde Hav, og vi ere altfor sambittighedsfulde til, at vi ikke skulde have benyttet samme. Vi lode en af de Arabere, som ledsagede os, hente to Flasker som Probe. Jeg tror neppe, at der findes modbydeligere Vand paa hele Jorden, endskjøndt det seer ud til at være meget klart. I Begyndelsen synes det at smage som almindeligt salt Vand, men i mindre end et Sekund frembringer det en næsten utaalelig Bømmelse, og man maa kaste det op igjen. Det synes at være en Blanding af Salt, Forrbeg og Olie, og har den Egenstaber, at man føler ligesom en besynderlig Brænden, naar man tager det i Munden. Det er forgjæves, at man søger at rense Munden for at befrie sig fra denne ubehagelige og modbydelige Fornemmelse; det virker med en saadan Kraft paa Systemet, at det varer længe, inden den modbydelige Smag gaaer væk, medens man paa samme Tid føler en smertelig Sammentrympen i Halsen.“

Rejsende, som kun have undersøgt Kysterne af det døde Hav, have givet en overfladisk Beskrivelse med Hensyn til dets giftige Uddunstninger. Trby og Mangles sige: „Vi satte over sex Afløbsrender i denne Deel af den golde og moradsige Strækning, der grændser umiddelbart ned til Søen, og hvor Vandet endnu staaer. Derfra opsteg en stærk Lugt, der lignede den, som sædvanlig opstiger fra sumptige Egne ved Havkysterne, men den var ikke i mindste Maade ubehageligere. Jeg tror, at dette har givet Anledning til de Gamles Beretninger med Hensyn til den afskyelige Etank, som skulde opstige fra det døde Hav; men imidlertid er Vandet i selve Søen fuldkommen frit for nogen som helst Lugt.“

Maunderskern

Det forbauser os, at disse omhyggelige Forskere have dristet sig til at fremsætte en saadan Paaastand uden selv at have forviiset sig om Sagen. Derfor de have Ret i dette Punkt, hvorfor kalde da Araberne denne Sø „Bahr Mutuch“ eller det stinkende Hav? Desuden beviser Co-stigauss og Molyneux's Skjæbne, at giftige Dunster opstige derfra, thi Begge døde af deres Virkninger. Den amerikanske Expedition's Erfaringer sætter Sagen udenfor al Tvivl. Lynch klager over kvælende Dunster og en svovlagtig Lugt, der gjorde ham aldeles syg og bragte en stærk Søvnagtighed over Enhver i Selskabet. Endvidere bemærker han: „Uagtet den stærke Storm var det næsten umuligt at modstaae den Søvnagtighed, der overfaldt os, og vore Folk roede mekanisk og med halvt tilslukkede Dine, og med Andtagelse af dem (Baadfolkene) og mig vare Alle i dyb Søvn. Det var alene Nødvendigheden af at styre Baaden og iagttage Alt, hvad der foresaldt, som holdt mig vaagen. Denne Søvnagtighed, der undertiden næsten steg til Bedøvelse, var stærkest om Dagen i Heden, men forsvandt dog heller ikke om Natten.“

Henimod den Tid, da de vare særdige med deres Opmaalning, skriver han: „Sidindtil havde Alle forsaavidt nydt god Helbred, men der viste sig Symptomer, som gjorde mig urolig: Alle havde faaet et vaterfottigt Udseende. Den Magre var bleven fyldig, ja næsten korpulent; de, der vare blege, havde faaet blomstrende Kinder, medens de, som før havde en frisk Ansigtssfarve, vare blevne blussende røde. Endvidere begyndte den mindste Rist paa vore Legemer at bulne, og mange af os vare ganste bedækkede med smaa Blegner. Folkene klagede bitterligen over Smerte i deres Saar, naar som helst de sit Vand i dem.“

Lynch havde faaet overtalt nogle Ara-

bere til at gaae ombord i hans Baade. Da de vendte tilbage fra Strandbredden, stoppede de Log i deres Næseborer for at modvirke den stadelige Lust, de havde indaaudet paa Soen. De kaldte den: „Det af Gud forbandede Hav,“ og nærrede en stor Frygt for samme, medens de ansaag det for nogle store Taaber, fordi de havde opholdt sig saalænge der.

Vandets specifikke Tyngde i det dode Hav er bleven omtalt af Josephus og andre gamle Forsattere, og der gives ikke nogen Kjendsgjerning, der er bleven bedre bekræftet, end denne er af de nyere Tidens Rejsende.

Maundrell siger: „Vandet i denne Sø er meget klart, men salt i høieste Grad, og derhos er det tillige overordentlig bittert og af en væmmelig Smag. Da jeg ønskede at undersøge dets specifikke Tyngde, gik jeg ud i det og fandt, at det var usædvanlig let at svømme i.“ Hr. Robinsons Vidnesbyrd er ligesaa bestemt. „Vandet,“ siger han, „har en grøntagtig Farve og er derfor ikke ganste gjennemsigtigt, men Gjenstande, hvilke man ser igjennem det, have Udseende, som om man saae dem gjennem Olie. Det er overordentlig salt og efterlader en væmmelig, bitter Smag ligesom af forstjellige Slags mineraliske Ludsalte. Vandet har en overordentlig specifikt Tyngde. To af os badede sig i Soen, og omendstjondt jeg ikke forhen kunde svømme, hverken i fersk eller salt Vand, kunde jeg dog her baade sidde, staae, ligge og svømme, uden nogen Vanskelighed.“ „Cothens“ veltalende Forfatter beskriver paa en livlig Maade Virkningen af et Bad i dette Vand: „Jeg badede mig i det dode Hav. Strandbredden straaede saa langsomt, at jeg ikke alene blev nødt til at „krybe,“ men maatte vandre omtrent en Fjerdedeel af en engelsk Miil, inden jeg naaede en tilstrækkelig Dybde. Da jeg tilsidst kunde forsøge at dukke under,

foraarsagede det opløste Salt mig en saadan Smerte i Dinene, at dette i Forening med min Udmattelse paa Grund af Mangel paa Føde gjorde, at jeg blev svimmel og var nær ved at falde i Afmagt, men jeg blev dog snart bedre igjen. Jeg vidste forud, at det var umuligt at synke i dette Vand, men forbausedes ved at finde, at jeg ikke kunde svømme der paa den sædvanlige Maade; mine Fødder hævedes næsten over Vandet, saa at mit Arbeide med dem var forgyæves, da det saa at sige stete i Luften isædetfor i det Element, i hvilket jeg svømmede. Vandet er fuldkommen klart, men dets Smag er affhyelig. Da jeg var færdig med mine Forsøg i at svømme og dukke under, tog det Tid at naae Strandbredden, og inden jeg begyndte at klæde mig paa, erfarede jeg, at det Vand, som havde hængt ved mig, var fordampet formedelst Solen, og at mit hele Legeme var tykt bedækket med Salt."

Lynchs og hans Reiseselskabs Erfaringer ere ligedanne. „Da vi badede os," siger han, „foraarsagede det salte og ætsende Vand os en alvorlig Smerte i vore utallige Saar. Vandet er meget tungt. Det var med stort Besvær, jeg kunde holde mit Legeme nede, og naar jeg lagde mig paa Ryggen med Knæene op af Vandet og lagde Hænderne paa dem, rullede jeg strax over." Aarsagen til dette usædvanlige Phenomen er let at begribe: Vandets specifikke Tyngde er større end de Legemers, som flyde paa samme. Nutidens Videnskabsmænd have foretaget kemiske Undersøgelser med denne Søes mærkelige Vand, og man har fundet, at det indeholder langt mere Salt end Vandet i Verdenshavet. X

Ifølge disse Beretninger om Vandets Smag, Lugt og specifikke Tyngde kunne vi have Grund til at antage, at hverken Dyr eller Planter kunne leve deri,

og at denne Sø er bleven kaldet det døde Hav, fordi alt Liv synes at være fjernet derfra. Dette har været den almindelige Mening, men M. Chateaubriand udgav en Beskrivelse, der foranlebigede, at man for en Tid antog det Mobsatte. Han siger: „Omtrent ved Midnat hørte jeg en Larm paa Soen. Bethlehemiterne fortalte mig, at denne Tumult kom fra den store Mængde Smaafisk, som tumlede sig der og drog henimod Strandbredden. Dette strider imod den almindelige Mening, at der ikke skulde findes nogen levende Skabning i det døde Hav. Da Pocode var i Jerusalem, fortalte en Missionær ham, at han havde seet Fisk i Asphaltsøen. Hasselqvist og Maundrell fandt Skaldyr paa Strandbredderne. M. Seecken, som endnu reiser i Arabien, fandt hverken Skaldyr eller Muslinger i det døde Hav, men derimod nogle faa Snegle.

Spørgsmaalet om der virkelig er Fisk eller andre levende Skabninger i denne Sø, eller ikke, er af stor Interesse for Bibelforskeren, da Propheten Ezechiel, der har berørt dette Punkt, forstikker os om, at det ikke er Tilfældet. De nyeste Forfattere, der have skrevet om det samme Punkt, ere enige med Propheten. „Vore Beduiner," siger M. de Sauley, „glædede sig over at kunne vise mig en liden død Fisk, som de havde fundet i Sandet. I Begyndelsen vare vi tilbøielige til at troe, at dette var et nyt Beviis paa, at de, som havde skrevet saa meget om det døde Hav, havde taget feil. Da denne Fisk var bleven opløst paa Strandbredden flere engelske Mile fra nogen Flod, var der al Sandsynlighed for, at det maatte være en Saltvandsfisk. Skulde vi nu heraf slutte, at der virkelig findes saadanne Skabninger i Søen? Vore Beduiner kunde alene afgjøre det. Vi spurgte dem, den One efter den Anden, og ifølge deres eenstemmige Svar ere vi overbeviste

om, at der aldeles ikke findes Fisk i dette med Salt opfyldte Vand. Floderne Jordan og Arnon bortføre ofte Fisk, som i dens Forsølgelse efter mindre Fiskestium vover sig for nær Flodmundingerne, og tage deres Offre med sig i Søen, men ikke saasnart komme de der, førend de blive ligesom forgiftede, og ikke istand til at komme derfra, doe de inden kort Tid; de døde Fiske flyde op, og den mindste Bind fører dem hen til Strandbredden. Nogle Dage derefter sandt vore Beduiner ikke langt fra Sodomas Ryster to andre Fiske af samme Slags, men næsten aldeles opløste. I disse tre Exemplarer troede jeg at gjenkende et Slags, der i stor Overflodighed findes i Søen Genesareth, og som vi ofte havde spist under vort Ophold i Liberia.

Lieutenant Lynch bragte noget Vand fra det døde Hav med sig til de Forenede Stater, hvor det blev undersøgt ved Hjælp af et mægtigt Mikroskop, men der sandtes ikke det mindste Spor af dyrist Liv deri.

Af disse Kjendsgjærninger kunne vi slutte os til, at de Spor af Dyr og Planter, som maatte findes paa Strandbredderne af denne Sø, er ene og alene at tilskrive det ferske Vand, der løber ned fra de omkringliggende Bjerge, men at selve det døde Hav er enestaaende iblandt alle Guds Værker som øde og blottet for alt Liv, selv i dets ringeste Stiktelser.

En anden Beretning af de Gamle, hvilken har været leet ad som overdreven og urimelig, er, at denne Sø ofte har et saa ærefrygtthydende Udseende, at det kunde synes unaturligt, om ikke mirakuløst. De Særsyn, som de nyere Tiders Reisende have været Vidner til paa Kysterne af det døde Hav, ere imidlertid fremstil-

lede paa en saadan Maade, at det for en stor Deel retfærdiggjør Oldtidens Stribenter, om det end ikke kan bringe Nutidens Bespottere til Tausshed.

„Jeg drog videre“, siger „Gothens“ Forfatter. „og kom nær hen til det døde Hav, der strakte sig langt ind i Ørtenen mod Syd, og rundt omkring saa langt Diet kunde naae, saae man Grupper af golde, nøgne Høie, af hvilke den ene hævede sig over den anden, over det for evigt øde og fordomte Gomorrahs Grav. Man hørte ikke engang en Flue surre i Nærheden derved, men den dybeste Stilhed herskede, hvor man vendte sig. Intet Græsvoxede frem af Jorden, ikke en Busk eller Snylteplante var at see paa den sandige Bred, men ligesom for at spotte alt Liv vare der nogle Træer, som efter al Sandsynlighed Floden Jordan havde ført med sig, og derpaa vare de blevne kastede op paa Strandbredden paa et eller andet Sted, hvor maastee en Bæk i Oldtiden havde sit Udlob, og formodentlig have de paa denne Maade forplantet sig. Disse sjældomme og hæslige Træer paa den øde Strandbred ligne Skeletter, og ere alle svedne og forbrændte formedelst Solheden i de mange lange Aar, de have staaet der.“

Lynch siger: „Ikke oprørt af Vinden, er Vandfladen ganske blid. Den stærke Uddunstning ligner en tynd, gennemsigelig Damp, men hvis purpurrode Farve staaer i en mærkelig Modsetning til Søen nedenunder, og naar man betragter dette Særsyn i nogen Frastand, seer det ud som Røgen af brændende Svovl. Det Hele kan sammenlignes med en uhyre ubevægelig Dampkjædel.“

(Sluttes.)

324

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Bemærkninger om Emigrationen.

(Fra „Millennial Star.“)

Fra de engleste Havne er der i indværende Aar emigreret 2,114 Sjæle af Hellige, der ere afgaaede i sex Stibe. Lægge vi hertil de 1,213 Sjæle af vore Emigranter fra Skandinavien, hvilke ere udvandrede over Hamborg, udgjør det et Antal af 3,327, som iaar have vendt deres Fjed mod Zion.

Der er nu ialt afgaaet fra disse Havne hundrede og ni og tyve Stibe med Hellige. Alle de Fartøier, som ere affeilede i de foregaaende Aar, ere lykkelig komne over Havet, uden at der er tilstødt dem noget Uheld. Hvo kan nu være saa blind, at han ikke kan see, at den Almægtiges underfulde Forsyn har været over hans Folk? Gud har bejalet de Hellige at gaae ud fra Nationerne og slye hen til det Indre af Nordamerika, og de have adlydt Kaldelsen. Som et Beviis paa hans Bisald bestrykker han de Stibe, paa hvilke de udvandre, for de rasende Elementer, for de heftige Storme, for de skummende Bølger, der optaarne sig lig Bjerge, og fremfor Alt for det frygtelige Uhyre, Ilden. De statistiske Rapporter underrette os om, at over otte hundrede Fartøier have lidt Stibbrud eller ere gaaede tilgrunde siden 1ste Januar dette Aar, og mange Tusinde have forliist, siden de Hellige først begyndte at emigrere fra disse Lande. Saaledes har der været en mærkbarlig Forskiel mellem Guds Børn og andre Emigranter. Denne mirakuløse Færmhertighed mod os bør oppække den inderligste Taknemmelighed hos os og være en Drivehjæder, der ansporer os til at indsee Nødvendigheden af at leve mere fuldkomment efter vor hellige Religion. Alt efter som Herrens store Dag nærmer sig mere og mere, vil der ogsaa blive en endnu større Forskiel paa de Retfærdige og de Ugudelige, som særdes paa det store Dyp. Strækelige Ulykker og frygtelige Tab af Mennekstliv paa Havet vil blive til et Drødsprog, og de Ugudelige ville blive betagne af en stor Frygt, eller som Jesus sagde: „Der skal stee Tegn i Sol og Maane og Stjerner, og paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse, naar Havet og Bølgerne bruse; naar Mennekstene forsmægte af Frygt og de Ting's Forventelse, som skulle komme over Jorderige, thi Himmelsens Kræfter skulle røres. Og da skulle de see Mennekstens Son komme i Skyen med megen Kraft og Herlighed.“ (Luc. 21, 25—27.)

Vi kunne være suldt forvissede om, at denne Forudsigelse, der udtaltes af Guds Son, vil gaae i Dpfyldelse. Prophetien om, at „Havet og Bølgerne skulle bruse,“ har aldeles intet Hensyn til de almindelige Storme, som hidindtil ere indtrufne, men den hentyder til noget Overordentligt, der vil opfylte de Ugudelige med en strækelig Frygt, saa at baade Kraft og Mod vil forlade dem. Men selv i disse strækelige Tider ville de Hellige blive bevarede, „thi Herren vil gaae foran dem og Israels Gud skal slutte deres Hær og hans Engle være rundt omkring dem.“ Deres Benner ville blive høerte, og de skulle, som Esaias har forudsagt, „gaae op til Zion med Frydefange og en evig Glæde.“

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840.

(Fortsat fra Side 284.)

Anmærkninger. De forskjellige Grene i denne Egn ere saa adspredte, at det ikke har været muligt at forvise sig om Medlemmernes Antal i de enkelte Menigheder, men Bran Green, Gadfield, Elm og Fromes Hill Conferencer tilligemed en liden Green, Little Garway med 12 Medlemmer, 1 Præst og 1 Lærer, udgjøre tilsammen 33 Grene med 534 Medlemmer og 75 af Præstedømmet, nemlig 10 Vidster, 52 Præster og 13 Lærere. Til de Helliges Trost og med taknemmelige Hjerter ville vi sige, at det endnu ikke er fire Maanedes siden, da Evangeliets Fylde for første Gang blev prædiket i denne Egn, hvilket er et Beviis paa, at Gud gjør et fortorftet Arbeide i disse sidste Dage.

W. Woodruff.

Den 21de Juni. De Hellige leiede Tommermændenes Hal i Manchester, hvilken er stor nok til at kunne rumme ti til femten hundrede Mennesker. Den aarlige Løse var fem hundrede Dollars, der skulde betales ved Bidrag. Elbste Young og Pratt prædikede denne Dag i Samme for første Gang.

Mandagen den 22de. Elbste Young begav sig til Liverpool for at see til med Trykningen af Mormons Bog og vendte tilbage til Manchestre den 26de. Søndagen den 28de prædikede han i Hallen.

Den 27de Juni samledes Hoiraadet i mit Contoir. Manson Ripley sagde, at han var bemyndiget til at underrette Raadet om, at Præsident Joseph Smith jun. havde forkastet Raadets Afgjørelse den 20de Juni med Hensyn til hans Andragende. Udsat til næstkommende Fredag.

Hosea Stout,
Skriver.Dayton i Ohio, den 29de
Juni 1840.

Broder Joseph! Jeg er endnu ilive og haaber ved Guds Hjælp at leve endnu længere. Jeg er lig den forlorne Son, men har dog aldrig nærret den ringeste Tvivl med Hensyn til Evangeliets Fylde. Jeg er dybt falden og ydmyget, og jeg velsignede Israels Gud, da jeg nylig læste følgende prophetiske Velsignelse, der er udtalt paa mit Hoved:

„Herren vil straffe ham, fordi han tilbender sig selv Gien, og naar hans Sjæl er dybt ydmyget, skal han forsvare det Onde. Da skal Herrens Lys bryde ud over ham ligesom ved Midnatstid, og i ham skal der ingen Mørkthed være“ osv.

Jeg har seet Daarstaben af min Dødsforfælder, og skjælver ved at tænke paa den Afgrund, jeg er kommen over. Jeg bad, og Gud besvarede min Bøn, men hvad kunde jeg gjøre? Jeg sagde ved mig selv: „Jeg vil omvende mig og leve samt bede mine Brødre om Tilgivelse, og om de end vilde straffe mig til Døden, saa vil jeg dog doe iblandt dem, thi deres Gud er min Gud. Det mindste Sted hos dem er stort nok for mig, — ja det er endog større og bedre end hele Babylon.“ Derefter drømte jeg, at jeg var hos Dem, Hyrum og Sidney i et stort Huus med mange Værelser, og da jeg hørte, der blev sagt: „Aftensmaaltidet maa beredes af en af Rokkene,“ saae jeg ikke noget Kjød, men De sagde, at der var i Overflodighed deraf, og De viste mig et stort Quantum, der var saa godt, som jeg nogenstunde har seet det, og medens De star noget deraf i Stykker til Rokken, sloge Deres og mit Hjerte inden i os, og vi grebe hinandens Hænder og græd af Glæde, men da vaag-

nede jeg og tog Mod til mig. Jeg kender min Stilling, De kender den og Gud kender den, og jeg onsker at blive frelst, dersom mine Venner ville staae mig bi. Lad det gaae med mig, ligesom det gik med den Captain, som blev kastet iland paa en øde Ø; da han kom derafra og gik tilsoes, havde han bedre Held med sig. Jeg har gjort Uret, og det gjør mig hjertelig ondt. Hjelken er ji mit eget Die. Jeg har ikke behandlet mine Venner saaledes, som jeg burde have gjort ifølge min Salvelse. Jeg beder om Tilgivelse i Jesu Christi og alle de Helliges Navn, thi jeg vil gjøre Ret, saasandt Gud vil hjælpe mig. Jeg onsker at blive optaget i Samfund med Eder, og dersom dette ikke kan stee, saa forund mig Eders Fred og Venstabs, thi vi ere Brødre, og naarsomhelst Herren bringer os tilsammen igjen, vil jeg give al den Gjenopreisning i enhver Henseende, som de Hellige eller Gud maatte jordre. Amen.

W. W. Phelps.

Til Præsident Joseph Smith, Hyrum Smith, Sidney Rigdon osv.

Kjære Brøder! Vi have været her i nogle saa Dage og trosfast prædiket Evangeliet. Der er god Udsigt til, at nogle dygtige og indflydelsesrige Mænd ville annamme Troen her paa dette Sted. Vi have arbejdet langsomt, men dog efterladt os et beseglende Vidnesbyrd og døbt et betydeligt Antal. Vi skulle strive igjen, saasnart vi komme noiere til at erfare, hvilke Folger vort Arbejde vil have her. Vi nyde Sundhed og Helbred og ere ved godt Mod formedelst Herrens Velsegnelse.

Brøder Phelps beder os at strive

nogle saa Linier i hans Brev, og vi benytte med Glæde denne Leilighed. Brøder Phelps siger, han onsker at leve, men vi ansee os ikke bemyndigede til at handle i hans Sag, men anbefale ham til Dem. Han siger, at hans Fattigdom ikke nu tillader ham at besøge Dem, og vi troe, han siger Sandhed. Vi raadede ham derfor til at strive, hvilket han har gjort.

Han siger, at han er villig til at gjøre hvilket som helst Offer, om det endog skulde koste hans Liv, for at blive optaget i Samfund med Dem, ligesom han ogsaa har den Tillid til Deres Udelmodighed, at De vil tage Hensyn til hans aabenhjertige og ligefremme Bekjendelse. Dersom han kan blive optagen i Samfund med Dem, onsker han at komme til Commerce, saasnart han kan. Dersom han derimod ikke kan blive optagen i Kirken, maa han gjøre det Bedste han kan i sin Landsflygtighed.

Brødre, Rigets Nøgler ere hos Eder; I have Magt til at vise Naade eller til at hevne. Ved at gjøre det Første vilde I frelse en Sjæl fra Døden og skjule Synders Mangfoldighed; ved det Sidste vilde I derimod for evigt affrække en bodsjærdig Synder, uden noget Gavn bringe Sorg over ham og til ingen Nytte forarsage ham en Sjæleqval, der vilde ende i Glendighed og Fortvivlelse. Men tidligere Erfaring har overbeviist os om, at I ere Mænd, som arbeide for at frelse Sjæle, og derfor anbefale vi Forfatteren til ovenstaaende Meddelelse med desto større Tillid til Eders Belvillie og gunstige Derveielse.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 286.)

Figurerne vare saa indvillede og forskjellige fra Alt, hvad Hr. Catherwood hidindtil havde seet, at de vare ganske uforstaaelige. Billederne vare udhugne saaledes, at der udfordredes et skarpt Ojsyn for at kunne skjelne dem, og desuden vare de saa tæt indhyllede af Løv og dets Skygger saa stærk, at det var ganske umuligt at faae aftegnet dem.

Efter en lang Raadslagning udsøgte vi en af disse Eiler og besluttede at nedhugge Træerne rundt omkring den, for at Solens Straaler saaledes kunde have fri Afgang til den. Her var atter en Vanskelighed; vi havde nemlig ingen Øge, og det eneste Redskab, som Indianerne vare i Besiddelse af, var „Macheten,“ et Slags Haandøge, hvis Form er forskjellig i de forskjellige Dele af Landet. Da en saadan med Lethed kan haandteres blot med den ene Haand, er den meget nyttig til at bortrydde Busse og Grene med, men den kan saagodtsom ingen Virkning gjøre paa store Træer. Nu, ligesom dengang Spanierne først traf paa Indianerne, bruge de den sjeldent med noget Eftertryk, men ligesom Born benytte de den ofte blot som et Legetoi. En af dem begyndte at hakke i Træet, og da han blev træt, hvilket skete meget snart, satte han sig ned for at hvile, medens en Anden afløste ham. For hver En, som arbejdede, vare der altid Flere, som stode og saae paa ham. Jeg erindrede mig Lyden af deres Øger, som arbejdede i Skovene hjemme, og ønskede, at jeg havde haft nogle raske Drengene fra den Kant. Smidlertid havde vi lært at være taalmodige og saae paa Indianerne, medens

de hakkede, og vi undredes endog over, at det lykkedes saa godt for dem. Endelig fik de sældet Træerne og slæbet dem bort, hvorpaa en liden Plads blev opryddet, Hr. Catherwoods Tegneapparater opstillede og han begyndte sit Arbejde. Med mit Kompass i Haanden og fulgt af to Messitzoer (Mennesker af spansk og indianst Herkomst) Bruno og Francisco, som jeg tilbød Belønning for enhver ny Opdagelse, gjorde jeg en Tour igjennem Egnen for at undersøge samme. Ingen af dem havde seet Noget til Ruiner siden den første Dag, efterat vi vare komne paa disse Kanter, da de havde fulgt efter os for at leede os, men snart viste de en saadan Iver, at jeg leiede dem. Bruno tiltrak sig først min Opmærksomhed ved sin Forundring over mig, hvilken jeg i Begyndelsen troede gjaldt min Person, men jeg erfarede snart, at det var min Jagtfrakke med mange Lommer i samme, som havde vaakt hans Nysgjerrighed, og han sagde, at han kunde sige en lignende med Undtagelse af Skjoderne. Han var Skrædder af Profession og brugte regelviis Synaalen og Macheten, men han havde en medfødt Sands for Kunstfærdighed. Da vi gik igjennem Skoven, var der ikke Noget, som undgik hans Opmærksomhed, og især var han nysgjerrig efter at faae see og sole paa Billedernes Klædebragter. Deres Sands for Oldsager forbausede mig. Francisco fandt Fodderne og Benene af en Statue, og Bruno en Deel af det øvrige Legeme. Dette virkede paa dem begge ligesom Electricitet. De ragede i Jorden med deres Macheter, indtil de fandt Skuldbrene, og opsatte det hele Billede med Undtagelse

af Hovedet. De vare begge ivrige for at forskaffe sig Redskaber til at grave i Jorden med for at finde, hvad de manglede af Statuen.

Det er umuligt at beskrive den Interesse, med hvilken jeg undersøgte disse Ruiner. Det var noget ganske Nyt for os, og vi havde ingen Haandbog eller Rejsevej. Vi kunde neppe see længere end ti Alen fra os, og vi vidste ikke, hvad vi først skulde støde paa. Med Et standsede vi for at borthugge nogle Grene og Viinranker, som skjulte Overfladen af et Monument, og derpaa grave i Jorden for at bringe et Brudstykke af samme frem for Dagens Lys. Jeg ventede med aandeløs Uengstlighed, medens Indianerne arbejdede, og et Die, et Dre og en Fod eller en Haand bleve udgravne. Naar Macheten traf de hugne Stene, stobte jeg Indianerne tilside og bortskaffede den løse Jord med Hænderne. Billedhuggerarbejds Skjønhed, Skovens hviddelige Stilhed, der alene blev forstyrret ved Albernes Klattren og Papegojernes Bluddren, Stadens Gensomhed og den Hemmelighedsfuldhed, hvori den var indhyllet — Alt bidrog til at forøge Interessen og til

om muligt at gjøre den endnu større end for Ruinerne i den gamle Verden. Efter flere Timers Fraværelse vendte jeg tilbage til Hr. Catherwood og fortalte ham, at vi havde fundet henimod halvtredstusindstyve forskellige Gjenstande, som han kunde kopiere.

Han var ikke saa tilfreds med min Beretning, som jeg havde ventet. Han stod med sine Fødder i Mudderet, og for at beskytte sine Hænder mod Insekterne tegnede han med Handsterne paa. Som vi havde frygtet, vare Omridsene saa indviklede og kunstigt sammensøiede, Figurerne for os saa fuldkommen nye og usforstaaelige, at det var meget vanskeligt for ham at aftegne dem.

Han havde gjort flere Forsøg baade med og uden Camera obscura, men det var Alt forgjæves til at tilfredsstille ham eller endog mig, som var en mindre streng Kritiker. „Afguden“ syntes at trodse hans Kunst, og det forekom os ligesom to Aber paa et Træ i Nærheden loe ad ham, medens jeg solte mig mobløs og fortvivlet.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Tydskland. Efterat det preussiske Reformforslag, der gik ud paa at udelukke Østerrig fra det tydske Forbund og at gjøre Preussen til den herskende Magt i Tydskland, er bleven forkastet, har denne Stat meldt sig ud af Forbundet, efterat det østerrigiske Forslag om Mobilisering af Forbundscontingenterne var blevet vedtaget i et Møde af Forbundsgesandterne med ni Stemmer mod 6. Preussiske Tropper stode allerede marschfærdige for at besætte de nærmeste Stater, som vovede at stemme imod det. Preussisk Militair har saaledes besat Hannover, (hvis Konge er flygtet) Sachsen og Churhesen, samt har ifølge de seneste Efterretninger selv trængt ind i Böhmen.

I Stettin græsferer Cheleraen.

England. En stor Jernbaneulykke er hændet paa den store Nordbane omtrent 20 engelske Mile fra London, midt i Welwyn-tunnelen. Et fra Kings-Cross-Stationen Kl. 11 om Natten afgaaet Tog var Kl. 12½ kommet midt i Tunnelen, da der sprang et Rør i Lokomotivet, saa at Toget maatte standse, hvilket imidlertid den Bestjent, som sad paa den sidste Vogn udenfor Tunnelen, glemte at signalisere. Kort efter før et andet, med Olie og andre brændbare Stoffer belæsset Tog, som ikke havde erholdt nogen Advarsel, ind i Tunnelen. Sammenstødet var saa voldsomt, at alle Vognene bleve knuste, og at hele Tunnelen spærredes. Strækken maa formodentlig have lammet Alle saaledes, at de endnu glemte at give Signaler, og det varede kun kort Tid, før et tredie Tog med en Mængde Dvæg ligeledes styrte ind i Tunnelen imellem det andet Togs Ruiner, hvis brændbare Sager strax fængede Ild, som greb heftig om sig, saa at Kl. 2 om Morgenen stod 36 Vogne i Flamme, uden at det paa Grund af den forfærdelige Varme var muligt at tænke paa at slukke. Af Tunnelens Lufthuller slog Flammerne ud, uagtet de ere 50—60 Fod over Jorden. Forunderlig nok ere paa samtlige tre Lokomotiver Maskinsolkene og Fyrbøderne slupne derfra uskadede eller med ubetydelige Saar. Derimod ere flere Jernbanebestjente blevne dræbte eller haardt saarede.

I Irland er Qvægpesten paany udbrudt i Nærheden af Lisburn, som det hedder med stor Hefstighed og i Sygdommens farligste Form.

Italien. I Florents har Deputerettkammeret med 179 Stemmer mod 45 vedtaget at ophæve alle Munkordener.

Donaufyrstendømmerne og Tyrkiet. Fra Bucharest meldes, at der er anordnet en overordentlig Mobilisering, hvorved den rumænske Armee skal bringes op til 150,000 Mand, medens Tyrkiet fortsætter sine Rustninger for at rykke ind i Donaufyrstendømmerne.

Amerika. Fra New York meldes: Omtrent 2,000 Feniér have under General Splar overstredet Canadas Grændser og skulle have besejret et britisk Cavalericorps.

Sydhavssøerne. Vulkanen Mauno Loa paa Hawaii (den største af Sandwichsøerne) har fornylig havt et frygteligt Udbrud, det stærkeste man endnu har kjendt. Der aabnede sig et nyt Krater i en Høide af 10,000 Fod, nærved det omtrent 12,500 Fod høie Bjergs Top. Udbrudet, som varede i 20 Dage, ledsagedes af frygtelige Jordrystelser i Omegnen, og Larmen høstes i 40 engelske Miles Afstand. Kraterets Kegle hævede sig i Løbet af saa Dage til en Høide af 300 Fod. Ud af Aabningen vældede der en Ildstrøm ned ad Bjerget med frygtelig Hurtighed, fyldte alle Vandløb og Lavninger og brød sig Bane gjennem Klippen, indtil den naaede Skovstrækningen ved Foden af Bjerget, hvoriggjennem den banede sig en glødende Bei. Hele Øster-Hawaii var eet Flammehav, Natten blev forvandlet til Dag, og Søfolk kunde see Stjæret i 200 engelske Miles Afstand.

Blandinger.

Folkemængden i Sverrig udgjorde, ifølge en Meddelelse fra det statistiske Centralbureau, den 31te Decbr. 1865: 4,114,141 Personer. Folkemængdens Tilvæxt i Aarets Løb bestod af 44,080 Personer.

Dødeligheden blandt Børn. I et Mode, som det statistiske Selskab holdt i London i forrige Uge oplæste Dr. Parr en Afhandling angaaende Dødeligheden blandt Børn, hvoraf det fremgik, at af 100 Børn naaes en Alder af 3 Aar: i Danmark af 89, i Norge af 83, i Sverrig af 80, i England af 74, i Belgien af 73, i Frankrig af 71, i Preussen af 68, i Holland af 67, i Østerrig af 64, i Spanien af 64, i Rusland af 63 og i Italien af 61.

En ny By. Ikke ringe Opmærksomhed har det vakt i Amerika, at den forhenværende confödererede General Lyon i Staten Vera Cruz har opdaget Ruiner af en stor mexikansk By, som ikke findes nævnt i de mexikanske Arkiver. Den Egn, hvor disse Ruiner ere blevne fundne, kaldes af Indianerne Metaltaloyaia og ligger omtrent hundrede engelske Mile Vest for Tuspan. Indvaanerne gjorde de største Anstrengelser for at afholde de Reisende fra at slaae ind paa den Retning, der førte til Byen, idet de stildrede Byen som beboet af Kjemper og Uhyrer, Skildringer, der ogsaa forsaavidt viste sig sande, som man stødte paa mange Ulve og Insecter af en hidtil ukjendt Storrelse. Efter Generalens Beretning maa Byen engang have været baade stor og prægtig. Der fandtes mange Mure af Huse, smykkede med Malerier, ligeledes var der mange Templer, og i et af dem stod der en Statuette med et Kors. De fleste Døre vare lukkede med Klippestykker, og ogsaa andre Tegn tydede paa, at Beboerne med Forsæt have forladt Byen. Hvoormegen Overdrivelse Beretningen lider af lader sig selvsjælgelig endnu ikke godtgjøre.

Kulminer i Ural. Provindsen Ural har fire Guldminer, som tilhøre Staten, nemlig ved Ekaterinburg, Bogoslovsk, Tzatsoufow Goroblagsdat. Den ældste er den i Ekaterinburg, der blev aabnet i 1754. Fra den Tid og til 1864 har den leveret en Guldmængde af over 1,974 Pud (eller c. 32,300 Kilogr.) I Bogoslovsk, der først blev exploiteret i 1823, har man faaet over 1,421 Pud (eller c. 23,280 Kilogr.) I Goroblagsdat, der blev aabnet 1823, over 306 Pud (eller 5,000 Kilogr.) Den nyeste af disse fire Miner er den i Tzatsoufow, der tillige er den meest indbringende af dem alle. Skjøndt den først blev aabnet i 1825, har den allerede ydet over 1,906 Pud (eller c. 31,900 Kilogr.) De private Guldminer i Provindsen Ural gaae omtrent tilbage til 1825. Deres Udbytte fra hiin Tid til 1864 udgjør 6,347 Pud (eller c. 103,880 Kilogr.) Den Qvantitet af Guld, der er vunden i Provindsen Ural fra de første Minearbeiders Begyndelse, er ialt 13,546 Pud (eller c. 196,000 Kilogr.)

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Scandinavien.
For 1ste Halvaar 1866.

Conferencer.	Brene	Overpræster	Pf de Halvsjeres	Wdsfster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Debte	Udelutte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Daanark.													
Kjøbenhavn	7	1	1	69	31	19	29	912	128	45	172	4	1062
Ålborg . . .	4	1	1	29	10	9	2	246	63	12	94	9	298
Benshøst . . .	4		1	45	12	9	4	425	48	31	83	1	496
Fredericia . . .	5		1	14	9	8	2	193	34	19	16	2	227
Århuus . . .	4		1	14	11	10	4	203	71	26	71	1	243
Dernes . . .	6		3	28	8	12	4	222	78	15	85	3	277
	30	2	8	199	81	67	45	2201	422	148	521	20	2603
Norge.													
Christiania . .	14		4	71	26	32	12	784	89	29	99	5	929
Sverrig.													
Skane . . .	18		1	37	28	32	14	477	81	34	118	3	589
Stockholm . .	7		1	27	9	12	3	263	37	17	16	1	315
Gothaborg . .	7		1	18	4	8	8	178	44	14	38	1	217
Norrtæping . .	5		1	30	10	23	5	294	55	12	38	2	363
	37		4	112	51	75	30	1212	217	77	210	7	1484
Summa . .	81	2	16	382	158	174	87	4197	728	254	830	32	5016

Indhold.

	Side.		Side.
Narsconferencen i Store Saltstøst		Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	298.
(sluttet)	289.	Stephens og Catherwoods Reiser	
Kjendsgjerninger angaaende det døde		(fortsat)	300.
Tab	292.	Kybeder	301.
Redaktionens Bemærkninger (Be-		Blandinger	303.
mærkninger om Emigrationen) .	297.	Statistisk Rapport	304.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Wiberborg.

Trykt hos F. C. Bording.